

Любов Павлівна Міненко

Любов Міненко народилася 1950 року в м.Каневі на Черкащині в сім'ї робітників. У 1969 році, студенткою, познайомилася з середовищем шістдесятників, стала частою гостею в майстерні Івана Гончара. У 1976 році закінчила факультет живопису на театральному відділенні Київського державного художнього інституту. Серед своїх педагогів вона особливо тепло згадує Данила Лідера, головного художника Національного драматичного театру імені Івана Франка. Студенткою п'ятого курсу Л.Міненко здійснила оформлення вистави "Не просте, а золоте" Ю. Чаповецького в Київському театрі юного глядача. А по закінченні інституту разом з чоловіком, художником-ювеліром Миколою Міненком, за розподілом поїхала до м.Хмельницького, де протягом двох років працювала головним художником у музично-драматичному театрі. Повернувшись до Києва, Любов Міненко отримала від монументального цеху при Національній спілці художників перше державне замовлення - викарбувати панно для Київського палацу шлюбу. Це була важка праця на цілий рік, бо панно мало розмір 10 квадратних метрів. Та недовго ця чудова робота красувалася на фасаді Палацу: її зняли, бо не вписувалася в догми соцреалізму, а була пройнята українськими орнаментами. Розуміючи, що ярлик «українська націоналістка» будуть чіпляти до будь-якого її твору, Любов Міненко вирішила полишити мистецтво.

Проте несподівана для неї пропозиція доповнити живописом виставку художніх ювелірних виробів чоловіка у Київському Національному музеї Тараса Шевченка повернула її до творчості. Художниця згадує: «Я... взяла в руки пензля. Наче й не було цих довгих десяти років розлуки з мистецтвом. Працювала до знемоги, і за три місяці зробила близько сотні картин і тканинних аплікацій». Виставка стала сенсацією.

З того часу твори Любові Міненко (акварелі, живопис, аплікації з тканини) прикрашають галереї багатьох країн світу —

Великобританії, США, Ірану, Німеччини, Австрії, Канади, Хорватії. Щодо приватних колекцій, то пані Люба вже втратила лік тим країнам, до яких пороз'їжджалися її полотна. Протягом останніх десяти років у Любові Міненко пройшла 21 персональна виставка. У її доробку – більше 1000 акварелей, 500 полотен олією і темперою, понад 170 авторських аплікацій тканиною, 20 пастелей. Л.Міненко проявила себе також у художньому оформленні книг Т. Ніколасвої: "Украинская народная одежда" (1985р.), "Київ та Київщина" (1986р.), "Історія національного одягу" (1996 р.). З 2000р. вона – член Національної спілки художників України, Національної спілки театральних діячів України. З 2003 року працює в Каневі в училищі культури і мистецтв викладачем композиції. Крім того, Любов Міненко є активним членом громадської організації «Музей шістдесятництва», разом з якою працює над створенням однойменного музею.

Художниця не входить до жодної з «модних» мистецьких тусовок і має славу «абсолютно незалежної мисткині з незламним характером», яка все життя працювала осібно. За власним визнанням, на становлення її особистості як митця вплинули досить потужні та великі постаті - Т.Яблонська, І.Гончар, архітектор Довженко, М.Стороженко. А ще до кола її друзів, яких вважає рідними, входять Євген Сверстюк, Микола Плахотнюк, Надія Світлична, Роксолана Сіра, Володимир Козак, Валентина Давиденко, Валерій Соловійов, Ганна Олійник, Світлана Писаренко.

Правозахисник-дисидент, письменник Євген Сверстюк так висловився про її творчість: «Коли дивишся її картини, хочеться всміхнутися, бо цей світ несподіваний, розкований і добрий. Вона має славу давню на виставках і на обкладинках книжок. Любов Міненко робить зовсім несподівані речі... відкриває для нас, щось первісне, невідоме, яке, проте, існує в нашій підсвідомості. Я думаю, що цей перегук із колективною свідомістю, який ми бачимо на картинах Любові Павлівни, створює магнетичне поле, що нас приваблює».